

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/7/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2225201949
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2225201949.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Lucie Mizerovej a členov senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, B. - C. D., zastúpeného: MCGA legal, s.r.o., so sídlom Partizánska 2, Bratislava, IČO: 36 715 662, proti žalovaným: 1/ E. F., nar. XX.XX.XXXX a 2/ G. F., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom H. B. XXX, obaja zastúpení: Szalay Law firm, s. r. o., so sídlom Kalinčiakova 115/4, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 56 804 008, v spore o neúčinnosť právneho úkonu, o nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/41/2025-190 zo dňa 17.10.2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením prvoinštančný súd vyhovel návrhu žalobcu a nariadil neodkladné opatrenie v znení: „Žalovaný 1/ a žalovaná 2/ sú povinní zdržať sa akéhokoľvek nakladania s nehnuteľnosťami vedenými na liste vlastníctva č. XX pre kat. úz. I. ako - pozemky reg. C parc. č. 269/1 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 787 m², parc. č. 269/2 záhrada vo výmere 1497 m², parc. č. 269/7 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 149 m² a parc. č. 269/8 zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 129 m² a rodinný dom súp. č. XXX stojaci na parcele č. 269/7, najmä scudzenia, prenechania do užívania tretím osobám, uzatvorenia nájomných zmlúv alebo ich akéhokoľvek zaťaženia.“

2. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe ust. § 324 ods. 1 až 3, § 325 ods. 1 a 2 písm. c), § 326 ods. 1 a 2, § 329 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalobca sa žalobou vo veci samej domáha určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalovanými a ich dcérou o prevode vlastníckeho práva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 21.05.2018 uzavrel spolu s dcérou žalovaných ako spoludlžník zmluvu o úvere na bývanie vo výške 120.000,- eur. Úver je zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva rodičov žalobcu, zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 12.10.2022. Z úveru dcéra žalovaných kúpila do svojho výlučného vlastníctva dotknuté nehnuteľnosti, ktoré následne dňa 12.12.2024 previedla na základe kúpnej zmluvy na žalovaných (vklad povolený pod č. V-6791/2024), bez vedomia žalobcu. Žalovaní sa už po štyroch mesiacoch od nadobudnutia dotknutých nehnuteľností snažia o ich predaj. Splátky úveru boli hradené z bankového účtu dcéry žalovaných, išlo však vždy o finančné prostriedky pochádzajúce z činnosti žalobcu a jeho brata, dcéra žalovaných je už takmer 7 rokov na materskej, resp. rodičovskej dovolenke. Od februára 2025 splátky hradí výlučne žalobca priamo zo svojho účtu. Na výzvu banky ohľadne nezaplatených splátok úveru sa dcéra žalovaných vyjadrila, že aktuálne je na rodičovskej dovolenke a jej príjmy na úhradu splátok nestačia a tiež, že je presvedčená, že spoludlžník - žalobca má dostatok finančných prostriedkov na ich úhradu, keďže na predmete zabezpečenia úveru má trvalý pobyt a je (predmet) vo vlastníctve jeho rodičov. Dcéra žalovaných sa úmyselne priviedla do bezmajetnosti

predajom nehnuteľností. Žalobca ako solidárny dlžník, plní spoločný dlh nad rozsah zodpovedajúci jeho podielu na spoločnom dlhu, čím mu vznikol a naďalej vzniká voči dcére žalovaných regresný nárok na tú časť splátok úveru, ktorá prevyšuje jeho podiel. Na žalobcu pripadá iba polovica plnenia z každej splátky úveru a každej sankcie, a vznikol mu voči dcére žalovaných žalovateľný nárok na zaplatenie polovice uhradených splátok, pričom celková výška uhradených splátok úveru presahuje 34.000,- eur a tak pohľadávka žalovaného predstavuje minimálne 17.000,- eur a každým mesiacom rastie. Žalobca je tak veriteľom dcéry žalovaných, ktorej súčasný záväzok vyplývajúci zo zaplatených splátok úveru voči žalobcovi predstavuje takmer 20.000,- eur, pričom budúci záväzok voči nemu v prípade zosplatnenia predstavuje minimálne 48.000,- eur (zostatok úveru je minimálne 96.000,- eur). Žalobca z úveru nevyužil žiadne finančné prostriedky, jediný majetok patriaci dcére žalovaných boli nehnuteľnosti kúpené z úveru, aj ich predajom bol žalobca ako veriteľ ukrátený. Ich predajom sa dcéra žalovaných stala bezmajetná, tento právny úkon vykonala v prospech blízkej osoby, podľa záznamu v liste vlastníctva došlo ku kúpnej zmluve a následnému vkladu vlastníckeho práva koncom roka 2024, a teda neuplynuli 3 roky od uzatvorenia kúpnej zmluvy. Z konania žalovaných je zjavné, že sa nehnuteľností kúpených z úveru snažia zbaviť. Nie je jasné, v akej výške bola v spornej kúpnej zmluve určená kúpna cena, či došlo k jej zaplateniu, zo zlého úmyslu dcéru žalovaných usvedčuje aj jej e-mail banke, tiež, že žalovaní sa snažia dotknuté nehnuteľnosti okamžite predať a vyhnúť sa tak splácaniu úveru dcérou žalovaných. Dcéra žalovaných nepreviedla dotknuté nehnuteľnosti na žalovaných s úmyslom zabezpečiť im bývanie, predaj vykonala v úmysle ukrátiť žalobcu a nezaplatiť mu ani časť úveru, na ktorého splácanie sú povinní spoločne a nerozdielne. Poukázal na to, že dcéra žalovaných predajom pravdepodobne výrazne zmenšila svoj majetok a takmer iste sa úmyselne priviedla do bezmajetnosti. Niet pochybnosti o tom, že dcéra žalovaných sa nehnuteľností vyslovene zbavila s pochybným protiplnením, čo však nie je relevantné, keďže úmysel ukrátiť žalobcu sa v súdnej veci prezumuje, v dôsledku príbuzenského vzťahu v priamom rade medzi dcérou žalovaných a žalovanými.

3. Podaním z 10.10.2025 žalobca navrhol nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd zakázal žalovaným nakladať s nehnuteľnosťami kúpenými z úveru, vrátane ich scudzenia, prenechania do užívania tretím osobám, nájmu, akéhokoľvek zaťaženia. Uviedol, že návrh podáva opakovane, na základe predchádzajúceho návrhu prvoinštančný súd neodkladné opatrenie vydal (sp. zn. 10C/31/2025), pričom druhým výrokom uznesenia bola uložená povinnosť žalobcovi podať v lehote 30 dní od doručenia uznesenia odporovaciu žalobu voči žalovaným. Žalobca odporovaciu žalobu podal (sp. zn. 27C/36/2025), nedopatrením - v dôsledku zlyhania e-mailovej komunikácie medzi žalobcom a jeho právnym zástupcom nedošlo k zaplateniu súdneho poplatku v určenej lehote a súd konanie zastavil. Žalobca obratom podal návrh vo veci samej znova (sp. zn. 12C/41/2025). Súd návrhu žalobcu na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odporovacej žaloby nevyhovel a nariadené neodkladné opatrenie zrušil. Okamžite po zrušení neodkladného opatrenia však bol obnovený proces predaja nehnuteľností a žalobca má dôvodnú obavu, že ešte pred rozhodnutím vo veci samej k predaju nehnuteľností dôjde. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil rovnakými skutkovými okolnosťami s poukazom na listinné dôkazy uvedené a pripojené v žalobe s tým, že predaj nehnuteľností kúpených z úveru už prebieha, dochádza k nemu len niekoľko týždňov po predaji, ktorý žalobca rozporuje. Pohľadávka žalobcu a budúca pohľadávka žalobcu prevyšujúce spolu 65.000,- eur nie sú zanedbateľné a je takmer isté, že dcéra žalovaných nevlastní majetok, ktorý by sa čo i len blížil k uvedenej hodnote. Obmedzenie s nakladaním s nehnuteľnosťami pritom nenaruší pokojné užívanie nehnuteľností žalovanými, nedochádza k ich vysťahovaniu, ani inému vážnemu, či nevratnému zásahu do ich vlastníckeho práva.

4. Z príloh predložených žalobcom k žalobe, ktoré uviedol aj v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca a dcéra žalovaných uzatvorili s bankou (J. K., pobočka zahraničnej banky v SR) dňa 21.05.2018 Zmluvu o úvere na bývanie zabezpečenom nehnuteľnosťou, ku ktorej Dodatkom č. 2 zo dňa 12.10.2022 bola zmluva o úvere zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam patriacim do vlastníctva rodičov žalobcu, čo preukazuje aj Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 12.10.2022, že na výpise z listu vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. C. D. je zapísané záložné právo v prospech banky na byt rodičov žalobcu (podľa V-33084/2022), že podľa výpisu z listu vlastníctva č. XX pre kat. úz. I. sú vlastníckymi dotknutých nehnuteľností žalovaný 1/ a žalovaná 2/ v spoluvlastníckom podiele 1/1, že žalovaní ponúkajú „zrekonštruovaný rodinný dom s veľkorysým pozemkom“ na predaj na viacerých internetových stránkach - nehnuteľnosti.sk, reality.sk, topreality.sk - za 257.900,- eur, pripojil ďalej 1. a 2. upomienku banky o nezaplatení úverových splátok (zo dňa 14.03.2025 a 31.03.2025), e-mailovú komunikáciu medzi dcérou žalovaných a bankou, v ktorej

dcéra žalovaných uviedla svoju zlú finančnú situáciu s tým, aby banka nezosplatnila úver predčasne a poukázala na motiváciu spoludlžníka - žalobcu. K návrhu ďalej pripojil internetovú ponuku realitnej kancelárie na predaj dotknutých nehnuteľností - nehnuteľnosti.sk a topreality za 244.900,- eur. Žalovaní vo vyjadrení k žalobe zo dňa 05.09.2025 okrem iného uviedli, že žalobca si od uzavretia zmluvy do februára 2025 neplnil svoju povinnosť uhrádzať časť úveru ani sčasti, žalobca aj so svojím bratom ako zamestnanci (dvoch) obchodných spoločností, ktorých jedinou spoločníčkou a konateľkou je dcéra žalovaných, bez splnomocnenia vystupovali v mene spoločností a svojim konaním spoločnosti zaviazali na úhradu záväzkov, ktoré za dcéru do dnešného dňa sanujú žalovaní a dotknuté nehnuteľnosti kúpili žalovaní ako protihodnotu za úhradu vzniknutých záväzkov dcéry na základe činností žalobcu a jeho brata ako zamestnancov. Namietli aktívnu legitimitáciu žalobcu v spore, keďže pokiaľ by banka vykonala záložné právo vo vzťahu k bytu rodičov žalobcu, tak nárok na úhradu polovice nesplateného úveru by voči dcére žalovaných vznikol rodičom žalobcu a nie žalobcovi. Uviedli, že do dnešného dňa regresný nárok žalobcovi nevznikol, svoj údajný nárok žalobca nepodložil žiadnym relevantným dôkazom.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade predpokladom pre nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia bolo, aby žalobca osvedčil splnenie dvoch základných podmienok, a to jednak potrebu bezodkladnej úpravy pomerov sporových strán (§ 325 ods. 1 CSP) a zároveň osvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana (§ 326 ods. 1 CSP). Vychádzajúc z obsahu návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a pripojených listín, súd prvej inštancie ustálil, že v danom prípade je potrebné pomery bezodkladne upraviť. Žalobca preukázal naliehavosť potreby dočasnej úpravy vzťahov strán sporu, pretože osvedčil nárok, ktorý žiadal chrániť nariadením neodkladného opatrenia, keďže tento sa pre účely posudzovania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia javí aspoň ako pravdepodobný, pričom žalovaní nesporevali tvrdenie žalobcu o jeho regresnej pohľadávke voči ich dcére za obdobie od februára 2025 a osvedčil, že mu konaním žalovaných bezprostredne hrozí ujma. Z predložených listinných dôkazov súdu vyplynulo, že žalovaní majú záujem dotknuté nehnuteľnosti previesť na tretiu osobu, žalobcovi v prípade úspechu v spore tak hrozí ujma a je tu potom preukázaná potreba dočasnej úpravy pomerov. Pretože žalobca osvedčil nalievajúcu potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, súd prvej inštancie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel.

6. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podali prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaní 1/ a 2/ a domáhali sa, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil v celom rozsahu a priznal im nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Odvolanie odôvodnili podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietali, že žalobcovi nehrozí vznik škody, ani iná ujma, keďže ako spoludlžník zo zmluvy o úvere na bývanie s J. K. vo výške 120.000,- eur, je od začiatku povinný splácať úver spoločne a nerozdielne spolu s ich dcérou, k čomu sa dobrovoľne bez nátlaku sám zaviazal. Uhrádzanie splátok úveru teda nie je možné definovať ako vznik škody, či inej ujmy a zároveň nedochádza k porušeniu alebo ohrozeniu jeho práv a oprávnených záujmov. Práve naopak má dcéra žalovaných voči žalobcovi regresný nárok na úhradu 1 splátok úveru od začiatku zmluvného vzťahu až do momentu jej poslednej úhrady za mesiac február 2025. Skutočnosť, ktorú súd uviedol ohľadom nerozporovania tvrdení žalobcu o jeho regresnej pohľadávke voči ich dcére za obdobie od februára 2025 zo strany žalovaných, je nepravdivá. Aktuálne preukázateľne má ich dcéra regresný nárok voči žalobcovi, keďže od uzatvorenia zmluvy o úvere dňa 21.05.2018 do februára 2025 preukázateľne hradila splátky úveru len ona, o čom boli predložené dôkazy vo forme výpisu z dcérinho účtu v banke, t. j. za obdobie skoro 7 rokov, od mája 2018 do februára 2025. Žalobcovi regresný nárok teda nepochybne nevznikol a ešte minimálne 71 mesiacov nevznikne, pretože od uzatvorenia zmluvy do februára 2025 uplynulo 81 mesiacov, t. j. 81 platieb, oproti údajným 10 platbám žalobcu. Zároveň žalobca neosvedčil pravdepodobnosť svojho nároku, samotné údajné plnenie splátok úveru v mene dcéry nijakým spôsobom neosvedčil a nepreukázal, že by čo i len čiastočne plnil úver a už vôbec nie nad rozsah zodpovedajúci jeho podielu na celkovom úvere voči banke. Žalobca neosvedčil ani to, či vôbec splátky úveru uhrádza. Súd nemal akceptovať ničím nepodložené tvrdenia žalobcu ohľadom vykonávania úhrad splátok úveru. Ním predložené dôkazy, upomienky zo strany banky, nie sú dôkazom o tom, že žalobca splátky úveru uhrádza, naopak, je to dôkaz o opomenutí jeho zmluvnej povinnosti. Žalovaní teda rozporujú tvrdenia žalobcu ohľadom úhrad splátok úveru, nakoľko o tejto skutočnosti žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz. Žalovaní tiež poukázali na osobné prepojenie medzi žalobcom a ich dcérou, keď ich dcéra je bývalá partnerka brata žalobcu, A. B., s ktorým majú dve neploleté deti. Žalobca aj A. B., boli zamestnancami spoločnosti Montobau s.r.o., kde bola ich dcéra od

10.08.2019 až do 23.09.2024 jediná konateľka a spoločníčka. Následne bola dcéra jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti ZLAB s. r. o. od 30.04.2024 do 18.03.2025, kde tak isto boli obaja zamestnaní, preto tvrdenie žalobcu o jej rodičovskej dovolenke označili za nepravdivé. Popreli aj tvrdenie, že žalobca nevedel o predaji nehnuteľnosti, keďže žalobcov brat mal vedomosti o tejto skutočnosti. Uviedli, že nehnuteľnosť sa predala z dôvodu, že žalobca a jeho brat bez splnomocnenia vystupovali v mene spoločností, nekonali s odbornou starostlivosťou a svojim konaním zaviazali spoločnosti a ich dcéru na úhradu záväzkov, ktoré za dcéru do dnešného dňa uhrádzajú. Žalovaní tvrdili, že nehnuteľnosť kúpili ako protihodnotu za úhradu záväzkov dcéry, na základe činnosti žalobcu a jeho brata. O pokútnom konaní žalobcu, kedy podľa tvrdenia žalobcu, splátky úveru boli údajne dlhodobo uhrádzané z prostriedkov žalobcu, podľa žalovaných svedčia aj potvrdenia o práceneschopnosti žalobcu, keď od 04.09.2023 do 19.02.2024 bol práceneschopný. Navyše voči A. B. sa vedie od 31.03.2020 exekučné konanie pod sp. zn. 62Ek/529/2020 a v prípade, ak by tvrdenie žalobcu bolo pravdivé, tak je tu dôvodné podozrenie, že sa A. B. dopúšťal marenia exekučného konania. Žalobca ani A. B. preukázateľne nemohli mať legálne získané finančné prostriedky na údajnú úhradu úveru, a preto žalovaní považujú tvrdenia žalobcu za nepravdivé a nepreukázané. Žalobca síce tvrdí, že nehnuteľnosť bola predaná pod cenu, avšak sám neuviedol sumu, ktorá podľa neho má byť trhová a zároveň žiadnym spôsobom nepreukázal údajný rozdiel v kúpnej cene a trhovej hodnote nehnuteľnosti. Preto jeho argument o predaji nehnuteľnosti pod trhovú cenu je neodôvodnený. Dcéra podnikala od roku 2019. Bez splnomocnenia vykonával brat žalobcu spolu so žalobcom zastupovanie spoločností, kde od dodávateľov stavebného materiálu prevzali materiál, ale zaň nezaplatili. Tak isto využívali načerpané finančné prostriedky z rôznych finančných inštitúcií ako napr. L. B., na nevydokladované účely. O väčšine nedoplatkov, ktoré zapríčinili, ich dcéra nemala vedomosť, až kým veritelia nezačali vymáhať pohľadávky od spoločností a od ich dcéry ako fyzickej osoby na základe jej osobného ručenia. K účtom spoločností mal A. B. prístup, vykonával výbery z účtov spoločností, ktoré nemali nič spoločné s ich podnikateľskou činnosťou. Týmto konaním uviedol spoločnosti do platobnej neschopnosti a všetky záväzky spoločností voči veriteľom musela na základe osobného ručenia uhrádzať ich dcéra. Z dôvodu, že žalovaní nemohli nechať svoju dcéru s dvomi nepinoletými deťmi v takej ťažkej životnej situácii, došlo z ich strany k postupnému uhrádzaniu záväzkov spoločností v celkovej výške 170.000,- eur. Nehnuteľnosť sa nepredávala pod cenu, ale za adekvátnu hodnotu v danom čase a životnej situácie dcéry, čo žalovaní preukazujú kúpnu zmluvou s dodatkami a ostatnými dokumentmi. Skutočnosti uvedené žalobcom sú iba čiastočné tvrdenia, ktoré úmyselne a zavádzajúco skresľujú skutkový stav. Žalovaní ďalej uviedli, že zmluvou o úvere boli založené nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve M. B. a vo vlastníctve N. C. a spoločnosti AVM Invest s.r.o. Až dodatkom č. 2 k zmluve o úvere sa stali rodičia žalobcu (E. B. a I. B.) záložcami, keď poskytli nehnuteľnosť - byt č. 1 ako záloh na úver, kde bol ich syn, žalobca, zaviazaný spoločne s nerozdielne od samotného vzniku zmluvy o úvere uhrádzať splátky úveru spoločne a nerozdielne s ich dcérou. Podľa žalovaných žalobcovi regresný nárok nevznikol a v prípade, ak by aj banka vykonala záložné právo na byt rodičov žalobcu, tak by voči dcére vznikol rodičom žalobcu nárok na úhradu polovice nesplateného úveru a nie žalobcovi, preto je otázna aktívna legitímácia žalobcu. Žalobca nepreukázal svoj údajný nárok voči ich dcére a neosvedčil ani pravdepodobnosť existencie nároku. Práve naopak, žalovaní preukázali, že ich dcéra uhrádzala úver v celom rozsahu do februára 2025, t. j. regresný nárok vznikol zatiaľ iba dcére za úhradu 81 splátok úveru, ktoré vykonávala výlučne sama. Žalobcovi tak bezprostredne nehrozí ujma na jeho právach, keď má plniť úver, k čomu sa sám zaviazal. Žalobca nepreukázal existenciu svojho nároku voči dcére žalovaných, nepreukázal, že splátky úveru uhrádza. Predloženie dodatku č. 2 Zmluvy o úvere, či upomienok zo strany banky nedokazuje vznik regresného nároku žalobcu voči dcére žalovaných. Žalobca už raz o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia požiadal, pričom Okresný súd Dunajská Streda uznesením sp. zn. 10C/31/2025 zo dňa 08.09.2025 zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením č. k. 10C/31/2025-25 zo dňa 16.05.2025, pretože žalobca nepodal včas žalobu vo veci samej. Zo strany žalobcu tak ide o šikanózne konanie, pričom návrh žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré by osvedčili potrebu vydania uznesenia, preto by návrh mal byť zamietnutý aj z dôvodu res iudicata.

7. Žalobca k odvolaniu žalovaných predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil a zaviazal žalovaných na náhradu trov konania. Uviedol, že potreba bezodkladnej úpravy pomerov bola osvedčená aj v súčasnosti, keďže okamžite po zrušení predchádzajúceho neodkladného opatrenia bol obnovený proces predaja nehnuteľnosti, čo preukázal inzerátmi žalovaných na troch rôznych webových stránkach aj v októbri 2025. Dôvodná obava, že ešte pred rozhodnutím vo veci samej, dôjde k scudzeniu nehnuteľnosti, je teda reálna. Žalobca v celom rozsahu odkázal na svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a

ďalej tvrdil, že príjmy dcéry žalovaných nepostačovali na úhradu splátok úveru. Z predložených výpisov z bankového účtu dcéry žalovaných vyplýva, že jediným príjmom sú nemocenské dávky alebo rodičovský príspevok vo výške 593,30 eura mesačne, pričom z bankového účtu boli uhrádzané splátky úveru vo výške 594,95 eura mesačne, okrem bežných úhrad boli uhrádzané aj rôzne nadštandardné položky, prevádzané sumy a vyberané vysoké hotovostné sumy a aj splátky iného úveru, spolu vo výške 1.000,- eur za sledované obdobie. Bez finančných prostriedkov z činnosti žalobcu, by nebola schopná splácať ani len samotné splátky úveru, ktoré prevyšovali jej vtedajšie príjmy z rodičovského príspevku a už vôbec by nedokázala zaobstarať potraviny, hračky, ošatenie, dovolenky a iné náklady na luxusný život pre seba a dve maloleté deti, ktoré mnohonásobne prevyšovali jej vtedajšie aj súčasné príjmy. Výpisy z bankového účtu dcéry žalovaných teda preukazujú a potvrdzujú tvrdenia žalobcu. Skutočnosť, že dcéra žalovaných bola konateľka a spoločníčka dvoch spoločností neznamena, že poberala akýkoľvek príjem alebo vykonávala akúkoľvek prácu. Práve naopak, výpisy z účtu dokazujú, že poberala výlučne rodičovský príspevok a žiadny iný príjem. Splátky úveru boli už od jeho načerpania hradené výlučne z peňažných prostriedkov žalobcu a jeho brata A. B.. Tvrdenie o regresnom nároku dcéry žalovaných voči žalobcovi za obdobie do februára 2025, nepredstavuje rozporovanie regresného nároku žalobcu voči dcére žalovaných od februára 2025 do dnešného dňa. Žalovaní nerozporovali ani to tvrdenie, že splátky úveru boli v plnej výške dlhodobo uhrádzané z prostriedkov žalobcu a jeho brata. Výpisy z účtov práveže potvrdili uvedené tvrdenie, pretože z nich vyplýva, že dcéra žalovaných iné príjmy nemala a nemá. Žalobca je teda presvedčený, že má regresný nárok voči dcére žalovaných na úhradu polovice každej už uhradenej splátky úveru od jeho načerpania (a aj všetkých budúcich, pokiaľ ich bude uhrádzať on). Len v prípade splátok uhradených do februára 2025 uviedli žalovaní, že s uvedeným nárokom nesúhlasia, avšak bez akéhokoľvek dôkazu, z čoho splátky ich dcéra uhrádzala. Žalobca o predaji nehnuteľnosti kúpenej z úveru nemal vedomosť až do februára 2025. Do februára 2025 bol úver uhrádzaný z účtu dcéry žalovaných, pričom počas tohto obdobia nemala žiadny iný príjem, ako nemocenské dávky alebo rodičovský príspevok. Väčšinu príjmu do domácnosti zabezpečil žalobca spolu s bratom. Zmena nastala až rozchodom medzi bratom a dcérou žalovaných, kedy dcéra žalovaných okamžite previedla nehnuteľnosť kúpenú z úveru na žalovaných. Splátky úveru uhrádzané žalobcom od februára 2025 sú riadne uhrádzané. V opačnom prípade by boli bankou doručené ďalšie upomienky. V prípade neuhradenia splátok by došlo k zosplatneniu úveru, čím by vznikol záväzok žalobcu uhradiť celý úver naraz a následne regresný nárok na úhradu polovice celého úveru zo strany dcéry žalovaných. V prípade riadnej úhrady splátok úveru (súčasná situácia) vznikol a ďalej vzniká regresný nárok žalobcu na zaplatenie polovice každej uhradenej splátky v momente jej úhrady žalobcom. Žalobca má za to, že jeho nárok je nielen pravdepodobný, ale aj preukázaný, pričom dcéra žalovaných je povinná sa podieľať na úhrade úveru aspoň vo výške jednej polovice. Žalovaní nepredložili žiaden dôkaz, že by žalobca zaviazal dcéru žalovaných alebo spoločnosti, v ktorých bola konateľkou, na akékoľvek peňažné plnenie, resp. záväzkami až do výšky údajnej ceny nehnuteľnosti, t. j. 170.000,- eur. Predložili len dve objednávky stavebných prác vo výške 16.950,- eur, ktoré mal vykonať samostatne A. B.. Navyše ako zamestnanec spoločnosti mohol A. B. za spoločnosť konať v súlade s § 15 a § 16 Obchodného zákonníka. Žalovaní nepreukázali ani to, že by akýkoľvek záväzok voči dcére žalovaných, či spoločnostiam, dojednal alebo inak vytvoril žalobca. Žalobcom je A. B., nie jeho brat A. B., preto žalobca tieto obvinenia odmieta a považuje všetku argumentáciu týkajúcu sa jeho brata za irelevantnú. Žalobca netvrdil, že nehnuteľnosť bola predaná pod cenu. Sama dcéra žalovaných v e-maile určenom banke štyri mesiace po predaji uviedla, že jej príjmy nepostačujú na úhradu splátky úveru, čo znamená, že je bezmajetná. Kúpna cena tak bola zanedbateľná, alebo ju dcéra žalovaných stihla celú minúť a priviesť sa do bezmajetnosti. Žalovaní sa tiež sústreďujú na skutočnosť, že záložným veriteľom úveru bola v minulosti iná osoba, čo je pre vec irelevantné. Namietajú aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a právne posúdenie nároku, čo nie je možné v rámci zvoleného odvolacieho dôvodu účinne namietat'. Žalobca ďalej uviedol, že má nárok na náhradu časti splneného dlhu, ktorého výška sa každou uhradenou splátkou zvyšuje, keďže sa s dcérou žalovaných zaviazali na splácanie úveru spoločne a nerozdielne. Ak dcéra žalovaných preukázateľne nikdy neposkytla peňažné prostriedky z akéhokoľvek svojho príjmu na splátky úveru, vzniká žalobcovi nárok na náhradu polovice splneného dlhu priamo zo zákona. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaní v odvolaní zo dňa 29.05.2025 proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia v konaní sp. zn. 10C/31/2025 uvádzajú, že uznesenie im bolo doručené 26.05.2025, avšak zo spisu vyplýva doručenie už 16.05.2025. Tento rozpor zrejme súvisí s dokumentmi predloženými k odvolaniu, a to: kúpna zmluva z 08.11.2024 na sumu 130.000,- eur, podpis predávajúcej osvedčený dňa 08.11.2024; dodatok č. 1 upravujúci kúpnu cenu na 170.000,- eur a posúvajúci splatnosť do 08.11.2025, s osvedčením podpisu predávajúcej dňa 16.05.2025; dohoda o uznaní dlhu a úhrade záväzku z 15.05.2025 vo výške 170.000,- eur, s osvedčením podpisov dlžníka a veriteľov dňa 16.05.2025 a dohoda o započítaní z 15.05.2025,

ktorou sa započítavajú vzájomné dlhy vzniknuté na základe kúpnej zmluvy v znení dodatku č. 1 a dohody o uznaní dlhu, s osvedčením podpisov všetkých účastníkov dňa 16.05.2025. Žalobca nespochybňuje uzavretie kúpnej zmluvy z 08.11.2024, sporná je však výška kúpnej ceny, keďže dcéra žalovaných je po predaji nehnuteľnosti bez majetku, hoci podľa vlastných inzerátov žalovaných bola trhová cena 244.900,- eur (pred vydaním prvého neodkladného opatrenia dokonca 257.900,- eur). Dodatok ku kúpnej zmluve, ktorým sa cena zvýšila na 170.000,- eur a splatnosť posunula do 08.11.2025, je síce datovaný na 08.11.2024, avšak podpis dcéry žalovaných bol osvedčený až 16.05.2025, teda v deň doručenia uznesenia. Rovnakým spôsobom boli 16.05.2025 podpísané aj dohoda o uznaní dlhu a dohoda o započítaní. Tieto okolnosti nasvedčujú, že tieto dokumenty boli účelovo spísané a antedatované až po doručení uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia v konaní sp. zn. 10C/31/2025, aby vytvorili dojem existencie záväzkov spôsobených žalobcom, aby sa žalovaní mohli vyhnúť úhrade kúpnej ceny. Žalobca tiež zdôraznil, že uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia nie je svojou povahou prekážkou veci rozhodnutej.

8. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranami, v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ je dôvodné, z ktorého dôvodu bolo nevyhnutné napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť tak, že návrh žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia sa zamietá.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného uznesenia a argumenty žalovaných 1/ a 2/ predostreté v odvolaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce nariadenie žalobcom požadovaného neodkladného opatrenia, spočívajúceho v uložení povinnosti žalovaným zdržať sa akéhokoľvek nakladania s označenými nehnuteľnosťami (na LV č. XX pre kat. úz. I.), najmä scudzenia, prenechania do užívania tretím osobám, uzatvorenia nájomných zmlúv alebo ich akéhokoľvek zaťaženia.

11. Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania alebo po jeho skončení môže súd na návrh nariadiť neodkladné opatrenie. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (teda v zmysle § 343 a nasl. CSP zriadením záložného práva na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa...).

12. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Podľa ods. 2 písm. c) tohto ustanovenia neodkladným opatrením možno strane uložiť okrem iného najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami.

13. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

14. Podľa § 329 ods. 1 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu

na nariadenie neodkladného opatrenia. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštanície.

15. Z vyššie citovaných ustanovení CSP vyplýva, že zákon predpokladá iba dva dôvody pre uplatnenie neodkladného opatrenia ako formy procesného zabezpečenia, a to jednak potrebu bezodkladne upraviť pomery a jednak obavu, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladné opatrenie pritom súd môže nariadiť iba na návrh. Osobitnej povahy tohto procesného inštitútu zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Súd spravidla rozhodne bez vylúču a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Žiadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva (a pre krátkosť času ani zvyčajne nemôže) a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli osvedčené.

16. Základnými predpokladmi pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré súd musí skúmať je potom osvedčenie existencie právneho vzťahu medzi sporovými stranami, navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), že uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti), že navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ bude mať dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, že právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), a že sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (princíp subsidiarity).

17. V danom prípade sa žalobca v spore o neúčinnosť právneho úkonu – kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými a ich dcérou, ktorou došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam; prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia domáhal uloženia povinnosti žalovaným s danými nehnuteľnosťami nenakladať, neprenajímať ich a nezaťažovať ich, aby nedošlo k ohrozeniu budúcej exekúcie, v prípade vyhovenia žalobe vo veci samej. Dôvodil tým, že na základe splácania úveru z úverovej zmluvy, kde sú dcéra žalovaných a žalobca spoludlžníkmi, má žalobca voči dcére žalovaných žalovateľný regresný nárok na zaplatenie polovice už uhradených splátok, pričom jej súčasný záväzok voči nemu predstavuje takmer 20.000 eur. Dcéra žalovaných sa pritom predajom nehnuteľnosti kúpenej z úveru žalovaným, úmyselne priviedla do bezmajetnosti, preto sa žalobca voči žalovaným domáha určenia, že kúpna zmluva je voči žalobcovi právne neúčinná.

18. Súd prvej inštanície po preskúmaní podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, žaloby, žalobcom predložených listín a vyjadrenia žalovaných k žalobe, dospel k záveru, že žalobca preukázal naliehavosť potreby dočasnej úpravy vzťahov strán sporu, pretože osvedčil nárok, ktorý žiadal chrániť nariadením neodkladného opatrenia, keďže tento sa pre účely posudzovania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia javí aspoň ako pravdepodobný a žalovaní nesporovali tvrdenie žalobcu o jeho regresnej pohľadávke voči ich dcére za obdobie od februára 2025 a žalobca tiež osvedčil, že konaním žalovaných mu bezprostredne hrozí ujma.

19. Žalovaní 1/ a 2/ so skutkovými zisteniami súdu prvej inštanície ohľadom osvedčenia dôvodnosti nároku žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia nesúhlasili. Uvádzali, že žalobca nijako neosvedčil svoje tvrdenie o uhrádzaní splátok úveru, a teda o existencii svojej regresnej pohľadávky voči dcére žalovaných. Dôvodili, že do februára 2025, t. j. 81 platieb uhradila ich dcéra, ktorá tak má regresný nárok voči žalobcovi, oproti jeho prípadným uhradeným 10 platbám, pričom ani záver súdu, že nerozporovali úhrady žalobcu od februára 2025 je nepravdivé, žalovaní totiž poukazovali na to, že žalobca neosvedčil ani to, že vôbec splátky úveru uhrádza.

20. Podľa § 42a ods. 1 OZ, veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

21. Podľa § 42a ods. 2 OZ, odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb

s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

22. Podľa § 42a ods. 3 písm. a) OZ, odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a a) osobou jemu blízkou (§ 116 a 117).

23. Podľa § 42b ods. 1, 2 a 4 OZ, právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou (ods. 1). Právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech (ods. 2). Právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech (ods. 4).

24. Odporovateľnosť právnych úkonov spočíva v tom, že právne úkony dlžníka, pokiaľ ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, môžu byť veriteľom napadnuté odporom, ktorý smeruje k tomu, aby boli vyhlásené vo vzťahu k nemu za právne neúčinné. Prostredníctvom inštitútu odporovateľnosti poskytuje Občiansky zákonník ochranu veriteľovi pred právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktoré vedú k zmenšeniu jeho majetku a tým aj k zmareniu či ohrozeniu možnosti, aby pohľadávka veriteľa mohla byť z majetku dlžníka riadne a včas uspokojená.

25. Základným predpokladom odporovateľnosti, teda zároveň aj predpokladom dôvodnosti nároku žalobcu podávajúceho odporovaciu žalobu, je existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa a existencia právneho úkonu, ktorým sa táto pohľadávka veriteľa ukracuje. Právny úkon dlžníka ukracuje pohľadávku veriteľa najmä vtedy, ak vedie k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku neho vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť tohto úkonu, by sa z majetku dlžníka uspokojil. Odporovateľným nemôže byť tzv. ekvivalentný právny úkon, pri ktorom nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Podstatným je, či za plnenie, ktoré dlžník daným právnym úkonom stratil, nadobudol iné plnenie rovnocennej povahy, teda že za prevádzané majetkové hodnoty bola dosiahnutá ich obvyklá cena, alebo iná rovnocenná náhrada.

26. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v predmetnej právnej veci dôsledne nezaoberal otázkou osvedčenia dôvodnosti nároku žalobcu, ktorému sa má požadovaným neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, teda osvedčením základného predpokladu pre úspešnosť ním podanej odporovacej žaloby, a to existencie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu voči dlžníčke, ktorou má byť dcéra žalovaných 1/ a 2/.

27. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, sa za vymáhateľnú pohľadávku v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 OZ považuje pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. mája 2022 sp. zn. 1VCdo/1/2022, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2022; tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2024, sp. zn. 9Cdo/215/2022, publikované pod R 23/2024).

28. Žalobca v žalobe, ako aj v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedol skutkové tvrdenie, že všetky splátky úveru boli do februára 2025 hradené z bankového účtu dcéry žalovaných, avšak vždy išlo o finančné prostriedky pochádzajúce z činnosti žalobcu a jeho brata A. B., pretože dcéra žalovaných je už 7 rokov na materskej, resp. rodičovskej dovolenke a že od februára 2025 z bankového účtu dcéry žalovaných prestali odchádzať splátky úveru, pričom v súčasnosti uhrádza splátky úveru žalobca priamo zo svojho bankového účtu. Žalobca ďalej uvádzal, že jeho nárok na uhradenie polovice uhradených splátok predstavuje v čase podania žaloby (t. j. k 30.06.2025) sumu takmer 20.000 eur.

29. Žalovaní už vo vyjadrení k žalobe (č. I. 61) rozporovali existenciu regresného nároku žalobcu voči ich dcére a uvádzali, že naopak ich dcéra má regresný nárok voči žalobcovi na úhradu 1 splátok úveru od začiatku zmluvného vzťahu do poslednej úhrady za mesiac január 2025, pričom poukazovali na to, že žalobca tvrdenie o plnení splátok úveru v mene dcéry žalovaných nepreukázal a popreli, že by žalobca úver plnil čo i len čiastočne. Tvrdili, že žalobca a jeho brat boli zamestnancami obchodných spoločností,

v ktorých bola ich dcéra jedinou konateľkou a spoločníčkou s tým, že poukazovali na práceneschopnosť žalobcu v období od 04.09.2023 do 19.02.2024 a okolnosť, že voči jeho bratovi je vedené exekučné konanie, preto títo nemohli mať legálne prostriedky na úhradu daného úveru. Žalovaní mali za to, že regresný nárok teda dosiaľ vznikol iba dcére žalovaných. Pripojili tiež výpisy z účtu ich dcéry z roku 2023 a 2024, podľa ktorých z tohto účtu boli uhrádzané splátky úveru. Na týchto tvrdeniach žalovaní zotrvali aj v podanom odvolaní voči uzneseniu súdu prvej inštancie.

30. Z uvedeného vyplýva, že žalovaní existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu v konaní, ako aj v podanom odvolaní v celom rozsahu (nielen pokiaľ ide o uhrádzanie úveru od februára 2025, ako uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí) rozporovali, poukazovali na to, že do februára 2025 uhrádzala splátky úveru dcéra zo svojho účtu, pričom žalobca nepreukázal, že by úver uhrádzal, čo i len sčasti. Žalobca skutočne dosiaľ v konaní nepredložil žiadne doklady preukazujúce, že by sa na splácaní úveru podieľal, svoje skutkové tvrdenie o tom, že hoci boli splátky úveru hradené z účtu dcéry žalovaných, pričom malo ísť o prostriedky žalobcu a jeho brata nekonkretizoval, neuviedol, ako sa jeho prostriedky a prostriedky jeho brata dostali na účet dcéry žalovaných, túto skutočnosť neosvedčil žiadnym dokladom, neuviedol ani, prečo ak malo ísť o prostriedky aj jeho brata na účte dcéry žalovaných, je veriteľom týchto prostriedkov práve on. Rovnako nepredložil žiaden doklad o tom, že od februára 2025 splátky úveru on sám uhrádza. Okolnosť, že žalobca tvrdí, že dcéra žalovaných od februára 2025 úver neuhrádza, sama o sebe nepreukazuje, že úver uhrádza žalobca. Tiež žalobca hoci popieral príjem dcéry žalovaných, a teda jej schopnosť úver do februára 2025 uhrádzať, sám nepredložil žiaden doklad o svojom príjme, resp. o svojej solventnosti úver uhrádzať.

31. Súd prvej inštancie pritom žalobcu výzvou zo dňa 15.08.2025 vyzval na doplnenie žaloby vyjadrením o existencii vymáhateľnej pohľadávky, na čo žalobca podaním zo dňa 25.08.2025 (č. I. 55 spisu) reagoval len tak, že vyhlasuje, že jeho vymáhateľná pohľadávka voči dcére žalovaných existuje, s tým, že celková výška uhradených splátok úveru presahuje 34.000 eur, takže pohľadávka žalobcu voči dcére žalovaných predstavuje minimálne 17.000 eur a každým mesiacom rastie o polovicu splátky úveru; budúca pohľadávka žalobcu v prípade zosplatnenia úveru je vo výške 48.000 eur. O výške zostatku nesplatenej istiny a úrokov žalobca predložil e-mail z banky zo dňa 22.08.2025, podľa ktorého uvedené predstavuje sumu 96.616,38 eura. Žalobca však nepredložil žiaden doklad o tom, že by práve on uhrádzal akékoľvek splátky predmetného úveru, resp. že posielal na účet dcéry žalovaných v období od uzavretia úverovej zmluvy do februára 2025 finančné prostriedky na splácanie úveru. Z e-mailu dcéry žalovaných zo dňa 23.04.2025 (č. I. 28 spisu) adresovaného banke pritom vyplýva, že táto uviedla, že do poslednej úhrady, ktorú bola schopná uhradiť, splátky uhrádzala vždy ona. Ďalej len samotná okolnosť, že banka oznámila nesplatený zostatok úveru, z ktorého by mohlo vyplývať, že úver sa zrejme spláca aj po februári 2025, bez ďalšieho nepreukazuje, že úver spláca žalobca a že teda on je veriteľom dcéry žalovaných, ako svojej spoludlžníčky. Takisto si žalobca nemôže voči žalobkyni ako vymáhateľnú pohľadávku uplatňovať prípadnú budúcu pohľadávku, či už do celkovej splatnosti úveru, alebo vzhľadom na jeho možné zosplatnenie bankou, pretože nie je preukázané, že práve žalobca bude tento úver ďalej splácať. Žalobca pritom dosiaľ ani nekonkretizoval výšku svojej pohľadávky, t. j. túto presne nevyčísľil, neuviedol koľko splátok a v akej výške uhradil, uvádzal iba, že výška jeho pohľadávky môže byť 17.000 eur. Vzhľadom na uvedené nebolo možné posúdiť ani skutočnú naliehavosť úpravy pomerov sporových strán z hľadiska ohrozenia prípadnej exekúcie, ako ani vyhodnotiť proporcionalitu požadovaného neodkladného opatrenia.

32. Pokiaľ teda ide o dôvodnosť návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, posudzujúc ho podľa skutkového stavu v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, tak žalobca v podanej žalobe, ako ani v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uvedenými skutkovými tvrdeniami a k nim predloženými listinnými dôkazmi, v tomto štádiu konania, podľa odvolacieho súdu dostatočne neosvedčil dôvodnosť a trvanie chráneného nároku (nároku vo veci samej), keďže neosvedčil, že disponuje vymáhateľnou pohľadávkou voči dlžníčke – dcére žalovaných. Skutočnosť, kto a z akých prostriedkov uhrádzal úver do februára 2025 a kto ho uhrádza odvtedy doteraz, je medzi stranami sporná, pričom žalovaní predložili výpisy z účtu ich dcéry, z ktorého boli hradené splátky úveru do februára 2025. Skutočnosť, že splátky úveru boli uhrádzané z tohto účtu, potvrdil aj samotný žalobca, avšak okolnosť, že dcére žalovaných posielal na účet svoje prostriedky nepreukázal, nepreukázal ani aký bol jeho príjem, pričom žalovaní dôvodili, že ich dcéra bola jedinou konateľkou a spoločníčkou postupne dvoch obchodných spoločností zaoberajúcich sa stavebnými činnosťami, v ktorých boli žalobca a jeho brat zamestnancami.

33. Vzhľadom na uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovaných ako dôvodné, preto bolo nevyhnutné, aby odvolací súd podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil a návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol.

34. Ďalšími odvolacími námietkami žalovaných sa odvolací súd, už ako nadbytočnými nezaoberal, najmä pokiaľ ide o existenciu prekážky „res iudicata“, ktorou procesnou podmienkou by sa súd v každom štádiu konania mal správne zaoberať ako prioritnou, avšak z dôvodu, že súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou v napadnutom uznesení vôbec nezaoberal, pričom odvolací súd nedisponuje spisom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/31/2025, aby mohol túto otázku relevantne posúdiť, keď jeho pripojenie a vyhodnocovanie by bolo vzhľadom na už vyššie prijaté závery nevhodným a zbytočne predlžujúcim túto časť konania o nariadenie neodkladného opatrenia a nespôsobilým zmeniť záver odvolacieho súdu o nedôvodnosti samotného návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, pristúpil odvolací súd prednostne k zamietnutiu podaného návrhu.

35. V súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania o nariadenie neodkladného opatrenia, v prípade neodkladného opatrenia, ktoré nie je neodkladným opatrením vo veci samej (§ 123 a § 128 ods. 1 CSP), rozhodne aj bez návrhu súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa bude konanie končiť (§ 262 ods. 1 CSP), teda v konečnom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách konania o nariadenie neodkladného opatrenia, vrátane trov tohto odvolacieho konania.

36. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).